

Junjski spomin – nekoliko drugace

Spet je leto okoli in tu je mesec junij, ko nam vstopijo v spomin pokojni, ki so izgubili življenje v bratomorni vojni, pa tudi druge •rtve med vojno in po njej na obeh straneh. Marsikateri bi raje videli, da bi se tega •alostnega poglavja naše zgodovine ne bi spominjali veè, ker jim tako ustreza. Spet drugi bi raje opustili ta spomin, ker paè znova odpira še ne zaceljene rane, èeprav je preteklo •e skoraj 60 let.

Avstralija se zvesto spominja svojih dragih, ki so v raznih vojnah dali •ivljenje za domovino. V tako imenovanih RSL klubih (Returned Soldiers League) imajo vsak veèer ob 6. uri trenutek tišine v spomin tem padlim. Tam gori luè njim v spomin, tam je tudi napis »Lest we forget« (Da ne pozabimo). Pa tudi vsako leto za ANZAC Day 25. aprila se jih spominjajo in prirejajo ob spomenikih sveèanosti ter tam polo•ijo vence njim v spomin.

Kot Slovenci in kristjani ne moremo in ne smemo opustiti tega spomina. Bili bi jim zelo nehvale•ni. Saj mora iti naša ljubezen in spoštovanje preko groba. Lahko reèemo, da je njihova •rtv •ivljenja, ki jim je bilo po krivici odvzeto, cena neodvisnosti našega naroda, propada komunizma in poroštvo boljše narodove prihodnosti.

Potrebno pa je poleg spomina in molitve tudi zadostovati za vse te številne pogoje, ki klièejo po zadošèenju kot v nebo vpijoèi grehi.

Kje vse po svetu so sledovi ljubezni slovenskega èloveka do svoje domovine Slovenije! Ta Triglav Ivana Pišotka so vrata na njegovo zemljišèe na Mt. Mee v Queenslandu, ideja in delo bli•njega soseda in zvestega zapisovalca in ohranjevalca vsega, kar je slovensko, tudi zvestega sodelavca Misli, Mirka Cudermana.

Junij 1945 in naslednji meseci tistega leta so zapisani v našo zgodovino kot najbolj krvavi èas, ko je tekla Abelova kri v potokih. Tudi tem našim Kajnom veljajo besede Svetega Pisma: »...in Gospod je rekel, kaj si storil? Glas krvi tvojega brata vpije iz zemlje k meni« (1 Mz 4,10). Zadošèujmo! Gospod, odpusti jim...

Èeprav smo pred nedavnim vstopili v Evropsko zvezo, bo treba še marsikaj storiti, da bomo v skladu z evropskim pravnim redom. Dr•avni zbor bo moral zavzeti odgovorno stališèe do tega dela naše zgodovine. Distanciranje od tega ni dovolj in ne more voditi do narodne sprave. Slovenska zgodovinarica dr.Tamara Griesser – Peèar je med drugim takole ocenila sedanji polo•aj: »Edinstveno v vrsti prejšnjih komunistiènih dr•av, ki postajajo èlanice Evropske zveze, je tudi, da slovenski parlament in vlada do danes nista jasno obsodila komunistiènega sistema. Evropska ljudska stranka upravièeno zahteva, da tisti, ki so bili v preteklosti del represivnega aparata komunistiènega sistema, ne smejo prevzeti politiènih funkcij v institucijah evropske zveze« (Dru•ina, šte•. 18, 2.5.2004). Ista zgodovinarica ocenjuje na istem mestu tudi sodstvo, ki »deluje zelo pomanjkljivo, korupcijo komaj poganja in postopki se zavlaèujejo. Dr•ava obvladuje medije, ki zaradi tega ne izpolnjujejo v zadostni meri svoje nadzorne in informacijske naloge. Smešno tolmaèenje loèitve Cerkve od dr•ave prepreèuje marsikaj, tudi verouk v šolah. Verniki so še vedno dr•avljani drugega razreda.«

Naj tu omenim, **da se pobitim domobrancem in drugim •rtvam komunizma do danes še ni vrnilo èasti,** kot umorjenim brez sodnega procesa in vsakega dokaza krivde. Tudi krivièna obsodba škofa Ro•mana še danes ni razveljavljena. •e nekajkrat je bil njegov primer v ta namen pred sodišèem. Vendar se je vsakokrat zataknilo, da ni prišlo do iznièenja obsodbe. Vsa »krivda« škofa Rozmana je bila v tem, ker je verne svaril pred komunizmom, ki ga je pape• Pij XI. V okro•nici »Divini Redemptoris« obsodil kot brezbo•nega in je prepovedal vsako sodelovanje z njim. Škof Ro•man je ravnal po svoji vesti in kot dober pastir svaril pred nevarnostjo komunizma. Torej je kot škof ravnal po slu•beni dol•nosti. Zato jim je bil trn v peti. Z la•mi in klevetami so tako umazali njegovo kristalno èisto osebo, da je celo v cerkvenih krogih njegovo ime marsikdaj zamolèano »zaradi ljubelega miru.« Zato z molitvijo in sveto mašo, ki je pravna daritev, zastojimo Bo•ji praviènosti za nedol•ne •rtve in krivice. Saj bomo na ta naèin najlepše poèastili spomin pokojnih, pripomogli k narodni spravi, izprosili odpušèanje tistim, ki so zagrešili omenjene zloèine (èe so ga vredni) in da bi tisti, ki še danes trdovratno opravièujejo in zagovarjajo te krivice - spregledali.

p. Valerijan

V torek, 4. maja 2004, so trije mo•je z lopatami potrebovali le pet minut, da se je sum o obstoju še enega prizorišèa povojnih morij pripadnikov pora•ene strani v bli•nji okolici Škofje Loke spremenil v gotovost. Ob navzoènosti svojcev nekaterih pokojnikov, pol ducata domaèinov, štirih èlanov obèinske komisije za evenditiranje prikritih grobišè, kaplana Igorja Stjepana in pešèice novinarjev je tako število zanesljivih lokacij, kjer je revolucionarna oblast izvajala skupinske likvidacije, naraslo na osem, èeprav je v radiju nekaj kilometrov od srednjeveškega mestnega jedra poleg bodovelskega zelo verjetno vsaj še sedem uradno neidentificiranih mno•iènih morišè.

Samo v gmajni pod znamenito crngrobsko cerkvijo so pozno spomladi leta 1945 pokonèali na desetine ube•nih dru•in iz Hrvaške, prete•no •ena in otrok premo•nih sodelavcev, uradnikov in funkcionarjev Nezavisne dr•ave Hrvatske, loški grad pa je rabil kot prebiralna postaja za kakih dva tisoè domobrancev iz kontingenta, ki so ga Angle•i 28. maja 1945 z vlakom vrnili iz Koroških Vetrinj na Jesenice.

MOJ BRAT

Pater Bazilij je objavil to èrtico v Mislih junija leta 1973. Joica Gerden iz Mildure jo prevaja v angleščino in nam je predlagala, da jo objavimo, ker je zanimiva za branje.

NIKOLI NE BOM POZABIL tistih tihih blagoslovljenih veèerov v Tirolah, ko se je srce kljub tujini umirilo in pozabilo na prestano gorje. V cerkvi na skali se je oglasil edini zvonèek, da je prijetno domaèe odjeknilo med visokimi smrekami. Nekje na Burgu so zateglo mukale krave. Na vso dolino je legala rahla meglena koprena in ovijala v hrib potisnjene kmetije. Kristeinbach je v veèernem miru moèneje zašumel po skalah proti dolini. Toda njegova pesem me ni motila, ampak uspavala.

Sleherni veèer sem presedel na klopici ob kri•u ter gledal v okna miènih tirolskih hišic, ki so se druga za drugim pri•igala v bregu. Kakor bi poredno me•ikala, ker so prehitela zvezde na veèernem nebu, ki je poèasi temnelo.

Ob takih trenutkih je v meni vedno utihnil vihar, da sem se znova in znova èudil, kako je to sploh mogoèe. Odkod neskonèni mir daleè od rodne grude in svojih, ko me vse dni razjedajo moreèi dvomi bodoènosti in krvavi vetrinjski spomini?

Da, tirolski veèeri so mi vselej prinesli spokojnost.

Vselej? Ne! Eden izmed njih, veèer devetega junija leta Gospodovega obiskanja tisoè devet sto petinštiridesetega, me je zopet spomnilo, da je domovina daleè, daleè...

Sedel sem kot navadno na klopici ob kri•u in gledal po Kristeinu, ki se je vedno bolj pogrezal v molk noèi. Poleg mene je le•ala kitaro. Matilda, domaèe dekle, je igrala, predno je stekla z bratcem domov.

Po poti iz Rieda so odjeknili koraki. Po obrisih sloke postave sem •e od daleè spoznal, kdo prihaja. Kozak mojih let, v ruskih vojaških hlaèah in strganem tirolskem suknièu, ki je veèkrat poprosil pri mojem krušnem oèetu. Bil je eden tistih, ki so jih hoteli vrniti Rusom, a je sreèno ušel iz peggeškega taborišèa. Skrival se je v gorah – kakor sto in sto drugih – in prihajal k kmetom po •ive•. Edino oro•je, ki je ostalo molèèemu, vase zaprtemu

fantu, je bilo bodalo, katerega roèaj je gledal izza desnega škornja.

Veèkrat sva se videla pri Oberwasserlechnerju, si izmenjala pozdrave in šla vsaksebi. Gotovo je vedel, da sem begunec, kakor sem poznal tudi jaz njega. Toda vsak je imel svoje misli in èeprav sva si bila blizu po skupni usodi, so naju loèili jezik, narodnost in vera. Bil je preveè vase zaprt in nezaupljiv, da bi silil vanj.

Tudi oni veèer sva se pozdravila in fant je hotel mraèno mimo mene. Toda njegove oèi so zagledale kitaro, ki je poèivala na klopi. Za•arele so od hrepenenja in ustnice so se mu rahlo premaknile. Obstal je za trenutek, kakor bi se ne mogel prav odloèiti. Morda je zgubil vero v dobre ljudi in se je bal, da bo hladno odbit.

»Ali smem?« je konèno tiho poprosil v rušèini. Pokimal sem.

Takoj je pristopil in segel po kitari. Dvignil jo je rahlo, kot bi se bal, da bi jo zbolelo. Oto•en smehljaj mu je prièaral jamice na lica, ko je sedel poleg mene in nastavljal prste na strune.

Zavzet sem ga gledal. Saj ni upal zaèeti. Zrl je nekam v hrib na drugo stran potoka in se boril sam s seboj. Kakor bi vedel, da ga bo pesem preveè prevzela, a ne bi rad pred tujcem kazal svojih èustev.

Razumel sem ga in mu rahlo polo•il roko na ramena. Hvale•no me je pogledal in nato so njegovi prsti zaèeli •ivèno bo•ati strune. Sprva ne•no, da so me •e prvi, komaj slišni zvoki prevzeli. Nisem še slišal tako igrati. Glasovi so se prelivali v en sam spev ranjenega srca in prav zato prodirali v mojo notranjost ter me odeli v mehko oto•nost. Bol in hrepenenje so izra•ali akordi, ki so postajali vedno moènejši. Konèno so zadoneli, kakor bi hoteli prevpiti vihar krivic, ki se je tako neusmiljeno razbesnel nad Kozakom in menoj in milijoni brezdomcev.

Mir tirolskih veèerov je zginjal iz moje duše. Tujec je pozabil, da sedim poleg njega. Zaprl

je veke, izpod njih pa je zaèela drseti solza za solzo. Ni jih zadr•eval. Polzele so po mladem, skoraj dekliškem licu, ki mu je komaj pognal prvi puh, pa ga •e neusmiljeno bi•ejajo viharji •ivljenja. Ustnice so mu drgetale. Ni•e ve•e ni mogel obvladati boli, ki mu je divjala v prsih: izlil jo je iz sebe v ne•ni ruski pesmi, da sem ginjen poslušal njegov •isti tenor. O daljni domovini •rinih step ob tihem Donu, kjer stoji njegov dom in njegova mati zaman hodi na prag, kdaj bo zaslišala peket konjskih kopit in zagledala sina Kozaka. O grudi zemljice, ki so mu jo vzeli, o kosu doma•ega kruha, o •opku s sosedovega vrta...

Kje si, mir? Z vsakim jekom strun, z vsakim tonom glasu je bila v meni mo•nejša zavest, da sem na tujem, da ne bom v Tirolah nikoli doma. Mir je izginil, kot bi ga vzel ve•erni veter. V meni je zadivjal vihar tujine: v hipu so stale pred menoj vse krivice, ki spremljajo brezdomce. O, vi, od Boga samega stokrat prekleti, kdo vam je dovolil krasti domove? Kdo vam daje pravico nad našimi •ivljenji? Rablji, rablji!...

Oni trenutek je neznanega otroka •irnih ruskih step zbli•al s sinom slovenske zemlje. V Kozakovo pesem se je prikradla z njegovo tudi moja usoda. Roka je tesneje objela de•kova ramena, desnica pa se je sama spro•ila in poiskala njegovo.

»Hvala ti, brat!«

Umolknil je in me gledal, kakor bi se sramoval solza. Toda verjetno je opazil, da se svetijo tudi moje o•i, kajti •epetaje mi je vrnil isto besedo: »Brat...!« Morda je prvi•e v tujini ob•util, da nekdo z njim deli trpljenje.

Nato so njegovi prsti zopet poiskali strune. A zdaj ni•e ve•e rahlo in obzirno. Strastno so udarili po njih. Spomini na dom so izvabili iz fantovega srca divjo koza•sko pesem, v kateri je hotel zadu•iti svojo bol. Zdelo se mi je, da gleda v duha pred seboj hrzajo•e konje v krvavem mete•u za svobodo doma. Kot bi stal ob bregovih Dona in se •udil njegovim valovom...

Hej, na• o•ka; tihi Don!

Hej, pokaj, moj tihi Don, tak kalen se vali•?

Hej, zakaj rde•e kot kri tja v dalj hiti•?...«

Pesem hrepenenja, ljubezni in sovra•tva obenem, zaupanja in obupa.

»Hej, na• o•ka, tihi Don!...«

Posebni akordi. Dlan je v trenutku umirila brne•e strune in odrinila kitaro od sebe. Zdelo se mi je, da jo je zasovra•il, ker mu je vzpodbudila domoto•je. Tudi jaz sem jo. Kozakova glava pa je kakor mrtva omahnila na prsi. Zaihtel je na glas.

Ne vem ve•e, kako dolgo sva sedela na klopi ob kri•u. Povedala sva si, kdo sva in od kod, •epetala sva si o domovini, kot bi se poznala •e od rane mladosti. Razumela sva se. De•ko iz ruskih step je bil prvi v tujem svetu, ki sem mu poto•il svojo bol. In vem, da sem bil prvi, ki je poslušal njegovo zgodbo. Postala sva si brata.

»Bog s teboj, Vasilij!« sem se poslovil.

»Do svidanja, Vasja!« mi je krepko stisnil desnico.

Tisti ve•er dolgo nisem mogel zaspati. Tujina je kot te•ka skala le•ala na mojih prsih. Dale•, dale• nekje za gorami sem •ul utripati srce domovine.

Naslednji ve•er sem Vasja zaman pri•akoval: ni ga bilo v Kristein. Nikoli ve•. Dopolodne so bili pri nas Angle•i s tankom in kamionom. Lovili so ubegle Kozake in se fantu verjetno ni zdelo varno priti.

•ez •tiri dni pa sva se sre•ala drugje...

Z izposojenim kolesom sem se peljal v Lienz. V Thalu so me ustavili vojaki in zahtevali papirje. Star oguljen kolar mi je pomagal, da mi niso delali prevelikih sitnosti.

Ko sem zopet sedel na kolo in nadaljeval pot, je za mano privozil kamion. Sovra•il sem to enakomerno brnenje in vsak voja•ki avto me je spomnil brezkon•nih vrst vetrinjskih transportov, ki so vozili smeh naših fantov in od skrbi zorane obraze naših mo• v smrt ter bi moral z njimi skoraj tudi sam v naro•je ko•evskih jam...

Ognil sem se s ceste, da me je prehitel.

Kaj se morda varam? O Bog!

Nisem se motil. Na odprtem avtomobilu so med oboroženimi vojaki sedele štiri osebe. Prvi pogled mi je povedal, da je deklica Rusinja. V enem izmed moških pa sem spoznal — Vasja.

»Vasja, Vasja!...« se je utrgalo iz mene. Hitreje sem pognal kolo.

Brat me je slišal. Ozrl se je in me spoznal. Otočno se je nasmehnil, nato pa dvignil desnico in mi zamahnil v poslednji pozdrav. Vojaki so se malomarno okrenili in brez srca gledali, komu velja.

Kamion se je med ropotom oddaljeval. Mene pa je grenko stisnilo v grlu: Vasja je kriv samo to, da je Kozak. Vlečete ga rabljem, kakor tisoče naših. Kakor živino nas prodajate...

Sredi ceste sem stopil s kolesa in gledal za avtomobilom, dokler ni izginil za ovinkom.

»Do svidanja, Vasja!...«

Ko sem nekaj mesecev kasneje v poznem popoldnevu iz lienskega begunskega taborišča odšel proti Dolsachu, da bi pri dobrih ljudeh poprosil gričljaj kruha, sem èisto slušajno obstal pred grobom. Za cestnim jarkom je bila gomila zemlje s pravoslavnim križem, zbitim na hitro roko in brez orodja. Z njega pa so nemo strmele vame razmetane èrke: Vasja Ivanov, VI. 1945.

Pa ne da bi...

Streslo me je.

Morda je pokopan on, moj brat. Mesec se ujema. Ime prav tako, za rodbinsko ime al nisem vedel. Èe so ga peljali s kamionom in je hotel pobegniti, so za njim streljali...

Mnogo sliènih ruskih grobov je bilo ob glavni cesti in za Dravo iz tistih alostnih dni. Prijatelji, ki so se skrivali po okolici, so na tihem pokopavali prestreljena telesa, za katere se nihèe ni menil. Sam ne vem zakaj, toda domala sem se preprièal, da stojim pred grobom svojega ruskega brata. Tistega svetlolasega Vasja, ki so ga oropali vsega in ne bo videl nikoli veè svojega doma. Tudi mati ga zaman prièakuje na pragu kozaške domaèije na Donu.

Veter je zasuštel med jelšami ob cesti in zdelo se mi je, da slišim Vasjevo pesem: »Hej,

pokaj, moj tihi Don, tak kalen se vališ?...

Potem sem - ne da bi komu pravil - veèkrat obiskal samotni grob ob cesti pred Dolsachom. Gomilo sem oèedil plevela in jo okrasil s cvetjem. Tako lepo je bilo sedeti ob njej in poslušati v vetru spev ruskega brata. A v njegovi pesmi ni bilo veè sovrašstva in obupa: bilo je odpušèanje in mir.

Mir veènosti, ki ga tudi tujina vzeti ne more.

p. Bazilij Albin Valentine

•ivljenje gre svojo pot, ne ustavlja se - ne zavoljo krivic, ne zavoljo smrti. Celi narodi so izginili iz zgodovine, svet je stal naprej in èas se ni ustavil. Toda na eno ne pozabimo: veènost utripa od vekomaj do vekomaj in v tej veènosti je ohranjeno vse, kar je v èasu izginilo in v èasu umrlo. Mislimo na to, ko v duhu obiskujemo prah teh, ki so bili nekoè z nami. V teharskih grobeh raste nad njimi trava in •ito, po gmajnah robida in srobot, toda ta prah je poleg dobrih ljudi doma edino, kar domaèo zemljo še posveèuje.

Karel Mauser

**MIDITEK MUSIC PRODUCTION,
RECORDING & TUITION.**
LENTI LENKO, BA (mus), AAGM, LAGM (TD), OAM.
TEACHER OF PIANO, ORGAN, KEYBOARD AND THEORY.
PROVIDING PROFESSIONAL FRIENDLY SERVICE & TUITION
WITH VERY REASONABLE RATES!
52 GLADESWOOD DRIVE,
MULGRAVE, VICTORIA, 3170.
PHONE / FAX- (03) 9701-0159.
MOBILE - 0438-256-257.
WWW- www.miditek.com.au
EMAIL- administration@miditek.com.au

SRCE KLIÈE SRCU

64-letni Primorec, doma prav iz Ilirske Bistrice, delaven in dober samostojen podjetnik v gradbeništvu, sedaj •ivi v obmorskem delu Sydneya na Pacific Parade v Dee Why, išèe sorodno dušo, gospo v bli•ini njegovih let, za prijateljstvo in morda pozneje zakon. Naslov in telefon dobite v uredništvu Misli.

ŠIRITEV EVROPSKE UNIJE IN VSTOP SLOVENIJE V EVROPSKO UNIJO

Slavje pri Slovenskem društvu Sydney, 1. maja 2004

Ta proslava je bila osrednja prireditev v Avstraliji - program je bil deloma objavljen v prejšnji številki Misli. Pomembno je, da je med 450 gosti (nabito polna dvorana) bilo 25 gostov iz 13 članic EU - generalni konzuli in drugi. Veleposlanik EU v Avstraliji je tudi govoril. Govorniki so bili še g. Bojan Bertonec, Tanja Pliberšek. Seveda so bili prisotni še drugi člani parlamentov, predsednik EABC (Europe Australia Business Council) in drugi VIP-ji. Posebno lep je bil začetek proslave, ko je ob zvokih EU himne v dvorano prinesla EU zastavo slovenska družina v narodni noši. In seveda recitacija ZDRAVICE v slovenščini in angleščini. Pa Hrušički fanti. Skratka, bilo je svečano. Florjan Auser je predstavil na velikem ekranu zemljevid nove Evrope in med programom nekaj utrinkov iz naše najnovejše zgodovine. Gostje so se zelo pohvalno izrazili tudi o tem delu programa. Seveda so bile na odru tudi zastave vseh 25 držav EU. Zabava in vsa postrežba je bila na visokem nivoju. Še vedno se ob srečanjih v konzularnem zboru govori o naši proslavi, nam je zaupal g. Brežnik. Eden izmed komentarjev je bil: "Saj ni čudno, da je Slovenija prva izmed vseh desetih,

Alfred Brežnik.

poglej, kakšno proslavo so pripravili." Res ni kaj tako veličastnega pripravila nobena nova članica. Prepričani smo, da je to v prvi vrsti sad prizadevanja častnega generalnega konzula g. Alfreda Brežnika in potem seveda odpravnika poslovnega veleposlaništva RS v Canberri g. Bojana Bertoneca in tretjega sekretarja g. Andreja G. Rodeta ter predsednice SDS gospe Mire Smrdel pa članov društva in končno celotne

slovenske skupnosti v Sydneyu.

V počastitev dneva državnosti, ki ga bomo praznovali 25. junija, objavljamo prevod govora, ki ga je imel častni generalni konzul za NSW g. Alfred Brežnik na proslavi pri Slovenskem društvu Sydney 1. maja letos.

Ekscelenca, člani zveznega in NSW parlamenta, častiti oče Valerijan, kolegi konzularnega zbora držav EU, spoštovani gostje, gospe in gospodje.

Pravkar smo na velikem ekranu tukaj v dvorani na novo doživeli nekaj utrinkov iz naše nedavne zgodovine. Čivo mi je ostal v spominu zelo čustven doživljanje, za večino nas prisotnih, iz Trga republike pred slovensko skupščino v Ljubljani, ob razglasitvi slovenske samostojnosti pred trinajstimi leti. Predvsem trenutek, ko se je naša narodna zastava, tista z madežem propadle ideologije in zatiranja – z rdečo zvezdo, spuščala po drogu navzdol in druga, mnogo večja in lepša – simbol svobode in demokracije, se počasi dvigala po drugem drogu navzgor. Dviganje zastave je bilo ob spremljavi naše nove državne himne, ki ste jo pravkar slišali. To je bil res čustven trenutek, ki nam je vsem

Napis pred lipo v vrtu pred cerkvijo v Adelaidi.

Slovenska zastava plapola pred poslopjem parlamenta RS v Ljubljani.

prisotnim orosil oči. Še vedno mi v glavi odmevajo besede našega prvega demokratično izvoljenega predsednika države, gospoda Milana Kučana: "...Nocoj imamo pravico do sanj, jutri je nov dan...". Istočasno pa grmenje nad našimi glavami nizko letečih reaktivnih letal, tako imenovane jugoslovanske ljudske armade, ni doseglo namena, da bi nas razgnali in preprečili proslavitev naše končno dosežene svobode. Na ekranu smo tudi videli utrinke reagiranja JLA na našo razglasitev samostojne države. Kaj je temu sledilo, nam je pa tako vsem dobro znano.

Da bi preprečili ponovitev agresije in vojaških napadov na našo mlado suvereno državo, je Slovenija vložila prošnjo za članstvo v drugo večjo in močnejšo vojaško zvezo – NATO. V marcu mesecu tega leta je skupaj s šestimi drugimi državami srednje Evrope, ki so izkusile podobno usodo agresije, kot mi, bila Slovenija sprejeta v NATO.

Pred približno enajstimi urami se je pa predsednik komisije EU, gospod Romano Prodi, udeležil simbolične odstranitve meje, ki je dolga leta delila italijansko mesto Gorico in našo slovensko Novo Gorico. Tako se bodo prebivalci obeh mest svobodno gibali in s tem simbolično povezali slovensko in italijansko prebivalstvo vzdolž celotne skupne meje obeh držav. Prav tako so se tudi odprle meje vseh drugih novih članic EU. In tako se je 1. maja 2004 rodila nova in močno povečana Evropa. Velik in pomemben zgodovinski dogodek, ki ga je vredno

proslaviti. Postali smo člani družine 25 držav z okoli 450 milijoni prebivalcev, ki govorijo 20 uradnih jezikov, med njimi slovenščino – vsi enakopravni. Taka povečana Evropa, ki je največja ekonomija na svetu, je za mnoge narode vir upanja za boljše budočnost, svobodo in varnost. Tudi za našo državo je ta nova zveza nekakšno zagotovilo, da smo med prijatelji v slučaju, če bi bila potrebna pomoč.

Kot rečeno, pred približno enajstimi urami so se pričele slovesnosti v Evropi. Nocoj, tukaj pri Slovenskem Društvu Sydney, se tudi mi pridružujemo rojakom doma, da proslavimo vključitev naše države - Slovenije v EU. V čast nam je tudi, da imamo med nami tako lepo število predstavnikov držav naše "nove družine", ki skupaj z nami delijo našo radost in veselje ter skupno usodo.

Ob tej priložnosti bi se rad zahvalil vsem vam za nocojšnji obisk, da skupaj proslavimo ta pomemben zgodovinski mejnik v zgodovini Evrope.

Are you dentures more comfortable in a glass...?

If so, for a free consultation contact:

STAN KRNEL

dental technician

specialising in dentures and mouthguards

Bi radi imeli umetno zobovje v kozarcu...?

Če ne, z zaupanjem pokličite za prvo brezplačno posvetovanje.

STANKO KRNEL

zobni tehnik

specialist za umetno zobovje in zaščitne proteze

391 Canterbury Rd. Vermont
tel. 9873 0888

Suite 7/14 Market St. Box Hill
tel. 9898 6293